

Laura Jane
Williams

Etsintä- kuulutus

Mitä jos juuri
missasit elämäsi
rakkauden?

TAMMI

Laura Jane Williams:

Etsintäkuulutus (2019, suom. 2022)

Laura Jane Williams

Etsintäkuulutus

SUOMENTANUT LAURA LIIMATAINEN

TAMMI

HELSINKI

Sivulla 279 olevat sitaatit William Shakespearen
Romeo ja Julia -teoksesta suomentanut Paavo Cajander.

Englanninkielinen alkuteos *Our Stop* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2019

HarperCollins Publishersin julkaisemana.

Copyright © Laura Jane Williams 2019

Laura Jane Williams asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2022
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3925-5

*Jokaiselle, joka laillani päättää uskoa rakkauteen
(niin vaikeaa kuin se onkin)*

1

Nadia

”Voi perse. Perse, perse, perse.”

Nadia Fielding syöksyi alas metroaseman liukuportaita uudet sandaalit raivokkaasti läpsyen. Jos kiroilu ei saanut ihmisiä väistämään, niin viimeistään kengänpohjien äänekkäät läimähdykset varoittivat hänen saapumistaan. Hän katui ikinä klikanneensa sandaalimainoksen Instagram-linkkiä ja toivotti alimpaan helvettiin somevaikuttajan, joka oli saanut mustat nahkaklohmot näyttämään tyylikkäältä – ja mukavilta. Kantapäähän oli jo muodostumassa rakko. *Haista paska, @whiskyandwhimsies*, Nadia mietti. *Toivottavasti et pääse enää kaupallisten yhteisöiden merkeissä Amalfin rannikolle.*

Kahvikuppi pysyi hädin tuskin hyppysissä, laukku liukui olkapäältä käsivarrelle, aurinkolasit olivat valahtamaisillaan pääläelta. Nadialla ei mennyt hyvin, mutta hän oli päättänyt ehtiä puoli kahdeksan metroon. Tänään oli hänen Uuden Elämänmuutosrutiininsa ensimmäinen päivä, ja Uuteen Elämänmuutosrutiiniin kuului metroon ehtiminen.

Aamuherätykset olivat yhtä tuskaa. Nadialla oli kiihkeä rakkaussuhde torkkunappulan kanssa, eivätkä asiaa

auttaneet myöhäisiksi venyvät illanvietot Emman tai Gabyn kanssa (hän paranteli särkynyttä sydäntä! viini vain on niin hyvää!). Hän oli muutenkin enemmän yökukkuja kuin aamuvirkku, eikä hänestä koskaan tulisi ihmistä, joka käy spinningissä ennen töitä. Tavallisesti hän oli ajoissa toimistolla noin kerran viikossa, yleensä maanantaisin. Hän kiitti luoja siitä, että asui yksin, sillä vaikka asunto oli äidin nimissä, sen vuoksi hänellä ei ollut kämppeiksiä: heräsi hän mihin aikaan tahansa, kylppäriin ei koskaan tarvinnut jonottaa.

Maanantaiaamut tuntuivat aina Uusilta Aluilta, mutta kun hän illalla laittoi Netflixistä sarjan pyörimään, kaikki oli yhä ennallaan. Hän oli aina erittäin tunnollinen heräämisen ja lounaan välisen ajan, mutta maanantai-iltapäivät koituivat hänen suunnitelmiensa kohtaloksi. Sille ei vain voinut mitään. Työviikko oli piinaavan pitkä, ja Nadia oli koko elämänsä vain yrittänyt juosta kiireisen maailman kintereillä. Hän oli kyllästynyt uupumukseen. Netissä kulovalkean lailla levinneessä BuzzFeed-jutussa tilaa kutsuttiin millenniaaliburnoutiksi. Väsymyksestä huolimatta Nadia kuitenkin taipui urotekoihin niin halutessaan: hiljattain hän oli tapittanut *The Good Wifin* seitsemän tuotantokautta alle kolmessa viikossa. Valitettavasti se, että katsoi jakso toisensa jälkeen mahdottoman tiukka-hameisia jenkkiasianajajia keksimässä uskomattoman kipakoita vastauksia sovinistisioille, ei kuitenkaan tuonut uramahdollisuuksia. Niinpä elämä oli aina yhtä sekasortoa. Tai ainakin oli ollut tähän päivään saakka. Tänään oli nimittäin Nadian loppuelämän ensimmäinen päivä.

Nadian Uutta Elämänmuutosrutiinia ei pitänyt sekoittaa Uuteen Alkuun, sillä Uusi Elämänmuutosrutiini ei tietenkään epäonnistuisi. Tällä kertaa kaikki olisi erilaista. Nadia

olisi erilainen. Hänestä tulisi nainen, joka on aina askeleen edellä itseään. Hän pilkkoi tulevan viikon lounassalaatit valmiiksi samanlaisiin Tupperware-astioihin eikä joutuisi uusimaan passiaan päätähuimaavalla hinnalla viikkoa ennen lomamatkaa, vaan huomaisi umpeutumispäivän kolme kuukautta etukäteen eikä turhautuisi monimutkaisesta lomakkeesta. Hänellä olisi kattava henkivakuutus ja kaapillinen valmiiksi silitettyjä vaatteita sen sijaan, että hän paniikkihöyryttäisi ryppyisiä & Other Storiesin mekkoja viittä minuuttia ennen bussiin lähtöä. Kun uudesta suunnitelmasta tulisi uusi todellisuus, Nadia muuttuisi malliesimerkiksi Goop-henkisestä järjestyksestä ja zenistä. Hän olisi enemmän namaste, vähemmän naamat. Hänestä tulisi Pohjois-Lontoon vähän vinohampainen Gwyneth Paltrow.

”Anteeksi, sori, sori!” Nadia kiljui kaikille yleisesti läheyyessään laituria täyttä vauhtia. Tavallisesti hän inhosi ihmisiä, jotka tunkivat toiset tieltään metroasemilla ja bussipysäkeillä aivan kuin kenelläkään muulla ei olisi tärkeitä menoja. Useamman kerran hän oli huutanut kyynärpäätaktiikalla ohi änkeville ihmisille: ET SAA ANTEEKSI. Mutta tänään, tänä nimenomaisena aamuna Nadia itse oli itsekäs ääliö, joka tunki työmatkalaisten laumojen läpi niin kiiressä, ettei ehtinyt hävetä käytöstään. Kenties uusi Nadia oli entistä Nadiaa vähän epäkohteliaampi, mutta hitto soikoon, hän olisi myös täsmällisempi. (Yhtäkkiä päässä kaikui lukion englannin opettajan kimakka sopraano: ”Ajoissa olet ajallaan, ajallaan olet myöhässä... ja myöhästymistä ei suvaita!”)

”Odota! Ei!” Nadia vinkaisi. Hän oli vain neljän askeleen päässä metrosta, mutta ellei joku uhmaisi Lontoon kaupunkiliikenteen sääntöjä ja pitäisi ovia auki, hän törmäisi pian täyttä vauhtia ja naama edellä suljettuina ovia vasten.

”Odotadotadotadota!” Nadian ääni nousi niin korkeaksi, että vain delfiinit kuulivat sen. Kuin hidastetussa elokuvassa joku ojensi kätensä ja painoi ovea auki, jolloin Nadia ehti kompastella sisään juuri kun feikki-Ray-Banit tipahtivat silmille ja pimeys sokaisi hänet hetkeksi. Ovet napsahtivat takana kiinni. Hän oli ehtinyt. Nipin napin.

Tyytyväisenä itseensä Nadia mutisi kiitokset ja istui ainoalle vapaalle penkille hörppimään kahvia. *Vähän vain treeniä, niin eiköhän uusi elämä ala kulkea.* Hän huomasi ylpeänä noudattaneensa omia sääntöjään jo koko valveilla-oloaikansa, siis puolitoista tuntia, vaikka onnistuminen olikin vaatinut suostuttelua ja panostusta. Yhdeksänkymmentä minuuttia sääntöjen mukaista elämää oli kuitenkin parempi kuin yhdeksänkymmentä minuuttia säännötöntä sekoilua.

Uuteen Elämänmuutosrutiiniin kuului se, että laiturilla piti olla tasan puoli kahdeksalta, jotta ehti Angelin asemalta London Bridgen asemalle kulkevaan metroom. Mutta sen lisäksi oli muitakin sääntöjä:

- VÄHINTÄÄN seitsemän tuntia unta joka yö. Nukkumaan joka iltä VIIMEISTÄÄN yhdeltätoista – ja se tarkoittaa siis valot pois ja simmut kiinni klo 23. Se ei tarkoita sitä, että menee sänkyyn yhdeltätoista ja selaa Instagramin, Twitterin ja sähköpostin pyhää kolminaisuutta herkeämättä kolme tuntia ja miettii sitten aamulla, miksi kellon soidessa on niin vaikea nousta ja miksi muiden elämä on taatusti paljon helpompaa ja kauniimpaa.
- Herätys aamukuudelta, vartin meditaatio, soijavahakynttilän sytyttäminen ja sen valossa aamutoimien suorittaminen rauhallisesti ja tyynesti kuin Oprah tai Sussexin herttuatar Meghan.

- Ei enää metroasemalta ostettuja kolmen espressoshotin jätti-cappuccinoja, vaan voikahvia kestokuppiin. Nadia oli varma, että cappuccinosta tuli finnejä, sillä hän oli nähnyt dokumentin maidon sisältämistä hormoneista. Voikahvista hän oli kuullut Hollywood-tähdeltä, joka dokumentoi elämänsä ja treeninsä reaaliajassa Instagramiin. Tähti lisäsi suolaamattomaa voita aamuespressoonsa hienosäätääkseen energiatasojaan ja kakkarytmiään. (”Voin laittaminen kahviin on sama kuin tekisi vihresmoothien vaniljajäätelöön”, äiti oli vihjannut sähköpostiviestissään, eikä Nadia valitettavasti ollut keksinyt nokkelaa tieteeseen pohjautuvaa vastausta. ”Ainakin käytän ympäristöystävällistä kestokuppia”, hän oli kirjoittanut ja miettinyt, olikohan äiti kuitenkin oikeassa.)
- Usko rakkauteen ei saa horjua: vaikka Kamala-Ben oli ollut nimensä mukaisesti kamala, niin kaikki miehet eivät silti välttämättä ole kamalia. On tärkeää uskoa rakkauteen.

Lisäksi Nadia suunnitteli menevänsä toimistolle joka aamu ennen muita. Hän työskenteli tekoälyn parissa, kehitti itseoppivaa teknologiaa joka voisi korvata ihmiset yksinkertaisissa tehtävissä, kuten hyllyjen täyttämässä ja tarrojen liimaamisessa laatikoihin. Tarkoituksena oli saada yrityksen varastopuoli pyörimään kokonaan tekoälyllä. Nadian tavoite oli käydä läpi edellispäivän prototyyppekehitys joka aamu ennen päivän väistämättömiä, enimmäkseen kokouksia käsitteleviä kokouksia, sillä ne keskeyttivät työnteon noin joka kuudes-yhdeksäs minuutti. Kokousten vuoksi työhön keskittymisestä ei tullut mitään, mikä taas johti siihen, että hän halusi vain joko huutaa tai itkeä, riippuen kuukautiskierron vaiheesta.

Aamuinen itsetyytyväisyys ei kuitenkaan kestänyt kauaa. Metro pysähtyi äkillisesti nytkähtäen, ja kuumaa ruskeaa

nestettä loiskahti kestokupin reunan yli. Se imeytyi vaaleansinisen mekon helmaan ja kasteli sukkahousutkin.

”Voi perse”, Nadia toisti aivan kuin hän, kuusihenkinen tiimin vetäjä, jolla oli kaksi akateemista tutkintoa ja joka ansaitsi 38 000 puntaa vuodessa, ei osaisi sanoa muuta.

Hänen paras ystävänsä Emma kutsui kahviriippuvuutta nestemäiseksi asennemuutokseksi. Nadia tarvitsi kofeiinia ollakseen ihminen. Hän vaikeroi ääneen ja irvisti. Ärsyttävää kahvitahraa pitäisi nyt katsella koko päivä. Hän torui itseään siitä, ettei ollut hienostuneempi. Hemmetin Meghan Marklea ei koskaan nähty aamupala pitkin asukokonaisuutta.

Nadia kaivoi kännykkänsä esiin ja tekstasi parhaalle ystävänsä Emmalle maanantaikannustuksen toivossa.

Huomenta! Mennäänkö katsomaan uusi Bradley Cooper -leffa tällä viikolla? Tarvitsen kalenteriin jotain kivaa, jota filistellä etukäteen ...

Nadia istui ja odotti vastausta. Metrossa oli kuuma, vaikka oli vasta aikainen aamu, ja pieni kosteushelmi oli noussut hänen niskaansa. Hiki haisi, ja Nadia huolestui heti, tuliko lemu hänestä.

Hän yritti huomaamattomasti kääntää päätään ja tekoyskiä samalla kun kohotti hartiaansa kohti suutaan ja painoi sieraimiaan kohti kainaloaan. Tuoksui antiperspirantilta. Sen jälkeen kun hän oli lukenut deodorantin ja rintasyövän välisestä yhteydestä pari kesää sitten, hän oli käyttänyt kolme viikkoa kristallikiveä luonnollisena vaihtoehtona deodorantille, kunnes Emma oli vetänyt hänet sivuun ja kertonut erittäin selväsanaisesti, ettei kristallikivi toiminut. Tänään Nadia oli sataprosenttisen alumiininen – ja hietön – kainaloissaan kurkun ja vihreän teen tuoksuista Dovea.

Helpottuneena hän etsi katseellaan syyllistä ja tarkasteli kartan äärellä kinastelevaa turistiporukkaa, lastenhoitajaa kolmen vaaleatukkaisen lapsen kanssa sekä söpöä miestä, joka näytti tavarataloketjun mainosmallilta ja seisoi lukemassa sanomalehteä ovien lähellä. Vihdoin Nadian katse löysi märät läikät. Kosteat kainalot kuuluivat hänen edessään seisovalle miehelle, jonka haaroväli oli käytännössä katsoen Nadian naamalla. Oksettavaa. Aamuinen työmatka oli kuin retki Nooan arkissa: he olivat lauma villieläimiä ahdettuna pieneen tilaan luonnottoman lähelle toisiaan. Hajumaailmaltaan metro taas muistutti lauantai-iltapäivää urheiluliikkeessä.

Nadia odotti pysäkkiään, katseli ympärilleen vaunussa ja yritti olla hengittämättä. Hän vilkaisi taas laiskasti ovien vieressä seisovaa sanomalehtimiestä. *Minun tyyppiäni*, Nadia mietti tahtomattaankin. Miehen housut istuivat reisistä niin hyvin, että se sai posket punottamaan. Kännykkä piippasi. Hän kiskoi katseensa irti miehestä, uppoutui Emman viestiin ja unohti koko tyyppin.

2

Daniel

Daniel Weissman ei saattanut uskoa sitä todeksi. Kun metro oli saapunut Angelin asemalle, nainen oli tullut sivuluisussa kulman takaa. Daniel oli pidättänyt hengitystään ja pitänyt ovea auki niin kuin jossakin Taylor Swiftin biisissä, jossa laulettiin toisilleen tarkoitetuista rakastavaisista ja onnellisesta lopusta. Vaikka ei Daniel tietenkään halunnut kuulostaa pehmolta. Hänelle vain tuli hassu ja hermostunut ja siirappinen olo, kun hän ajatteli naista. Naisella oli häneen sellainen vaikutus. Mielikuvitusta oli vaikea hillitä.

Paikaltaan ovien vierestä Daniel yritti nähdä naisen, joka oli livahtanut vaunun keskivaiheille. Päälaki erottui juuri ja juuri. Naisen hiukset olivat aina sekaisin, mutta eivät tavalla, joka viittaisi siihen, ettei nainen huolehtinut itsestään. Kampaus näytti siltä kuin nainen olisi juuri palannut suurelta seikkailulta tai vähintäänkin rannalta. Tyyllillä oli todennäköisesti nimikin, mutta Daniel ei tiennyt sitä. Hän tiesi vain, että nainen oli aivan hänen tyyppiään. *Himojen huvilan* jokainen mainoskatko alkoi ohjelman sponsorin mainospätkällä, jossa oli aivan Angelissa metroon

kiiruhtavan naisen näköinen tyttö. Oli noloa myöntää, mutta jos Daniel ei ollut nähnyt metronaista hetkeen, jopa hemmetin mainos sai hänet nostalgiselle ja miettelialle tuulelle. Se oli oikeasti häpeällistä.

Himojen huvila oli kesän tosi-tv-pläjäys täynnä romantiikkaa ja viettelystä ja naurua. Häntä muka ärsytti se, että television piti olla päällä joka ilta yhdeksältä ohjelmaa varten, mutta oli itse olohuoneessa kello 20.58 ja istahti kuin sattumalta teekuppi kädessään isoon nojatuoliin, josta oli paras näkymä laajakuvatelkkariin. Hänen kämpäkaverinsa Lorenzo teeskenteli, ettei huomannut yhteensattumaa, ja sitten he katsoivat ohjelman tyytyväisinä yhdessä ilta toisensa jälkeen. Kumpikaan ei sanonut sitä ääneen, eikä Lorenzon käytöksestä olisi voinut arvata, mutta molemmat etsivät kumppania, jonka kanssa asettua aloilleen. Siksi tuntui valaisevalta tutkia oikeita ihmissuhteita käsittelevän televisiosarjan kautta sitä, mistä naiset pitivät ja mistä eivät. Sarjan avulla Daniel kasvatti omaa itseluottamustaan, teki huomioita ja oppi muiden virheistä. Edellisiltana selvästi altavastaajan asemassa oleva kundi oli vihdoinkin löytänyt parin, ja nyt Daniel oli tässä hetkessä, tänään. Hän ei halunnut olla oman elämänsä altavastaaja. *Himojen huvilaa* katseltuaan hän ajatteli olevansa itselleen velkaa sen, että edes yrittäisi lähestyä metronaista. Sittenpä hän tietäisi, tulisiko siitä mitään.

Daniel ei voinut kuin äimistellä aamun onnekkaita yhteensattumia. Kuinka todennäköistä oli, että nainen osui samaan metroon juuri sinä päivänä, kun ilmoitus julkaistiin? He olivat olleet samassa metrossa vain jokusen kerran. Daniel pakotti itsensä hengittämään syvään. Nyt se oli tehty: hän oli lähettänyt etsintäkuulutuksen, joka mahdollisesti, toivottavasti, kiinnittäisi vihdoinkin naisen

huomion. Yhtäkkiä hän kuitenkin kauhistui ajatusta siitä, että nainen arvaisi hänet heti ilmoituksen lähettäjäksi. Entä jos nainen nauraisi Danielille päin naamaa ja haukkuisi luuseriksi tai haaveilijaksi? Entä jos nainen kertoisi kaikille työpaikallaan – tai Danielin työpaikalla – kuinka sääliittävä hän oli, kun kehtasi ajatellakaan olevansa riittävän hyvä? Kenties mielipide leviäisi pitkin Twitteriä, tai nainen julkaisisi Danielin kuvan Instagramissa. Toisaalta Daniel tiesi, että nainen oli liian kiltti tehdäkseen mitään sellaista, mutta toisaalta pikkiriikkinen ääni takaraivossa sanoi, että juuri niin tässä kävisi. Daniel pudisti päätään ja yritti karkottaa ajatuksen. Rakkaus sai hänet hulluksi. Vai oliko hän sittenkin vain hullun rakastunut?

”Ei se ole rakkautta”, Lorenzo oli sanonut Danielille irrottamatta katsettaan televisiosta tuomiota jakaessaan. ”Haluat vain päästä panemaan häntä.”

Daniel ei halunnut vain ”päästä panemaan” Angelin metroasemalta kyytiin nousevaa naista. Ei todellakaan. Mutta hiljaa etäältä tuijottaminenkaan tuskin kannatti. Se oli vähän outoa. Asia vain oli niin että, no... Säännöt, jotka liittyivät tuntemattoman ihmisen iskemiseen, tuntuivat epäselviltä ja hankalilta tulkita. Ei Daniel voinut lähestyä naista kylmiltään kuin mikä tahansa metropsykopaatti, josta naisen pitäisi hankkiutua eroon teeskentelemällä jäävänsä pois kyydistä, vaikka oikeasti livahtaisi vain viereiseen vaunuun. Toisaalta jos miespuolinen kaveri kertoisi yrittävänsä iskeä naista laittamalla ilmoituksen sanomalehden etsintäkuulutuspöytäkirjalle ja tuijottamalla naista sitten viivikkaisesti metrossa Moorgaten aseman kohdalla, Daniel itse vinkkaisi lempeästi, ettei suunnitelma kuulostanut erityisen eettiseltä. Hän yritti olla romanttinen mutta ei halunnut nolata itseään. Toivottavasti keino oli oikea.

Hänen unelmissaan homma meni näin: Nainen lukisi lehden, huomaisi ilmoituksen, nostaisi katseensa ja siinä Daniel olisi, heti oven vieressä kuten ilmoituksessa luki. He katsoisivat toisiaan silmiin, nainen hymyilisi ujosti, ja Daniel sanoisi vain: ”Moi”. Tervehdyksestä alkaisi heidän loppuelämänsä yhdessä, aivan kuten elokuvissa. Mutta jos hetki olisi elokuvaa, heidän välillään ei olisi viittä espanjalaista turistia tiiviissä ringissä tutkimassa karttaa ja porisemassa jotakin, josta Daniel ei ymmärtänyt muuta kuin väärin lausutun Leicester Squaren nimen. Saamari. Missä nainen oli? Jumalavita että tämä oli kamalaa.

Metro saapui London Bridgen asemalle. Nainen syöksyi ihmisjoukon läpi kohti uloskäyntiä, ja hetki, jota Daniel oli odottanut niin innolla, katosi tuhkana tuuleen. Ei näkynyt salamoita. Maailma ei hidastunut eivätkä heidän katseensa kohdanneet tavalla, joka oli pikemminkin vastaus kuin kysymys. Nainen oli tuskin huomannut, että Daniel oli pitänyt metron ovia auki – kiireessä ja ajatuksissaan nainen oli vain mutissut hengästyneen kiitoksen ohi vilahtaessaan. Danielkin poistui metrosta, yritti pysyä naisen kannoilla ja huomasi pettyneensä itseensä ja koko tilanteeseen. Hän oli maalailnut hetkeä mielessään viikkoja ja nyt... nyt ei tapahtunutkaan mitään.

Yhtäkkiä nainen pysähtyi keskelle asemalta poistuvien työmatkalaisten virtaa ja katsoi puhelintaan, mutta Daniel ei voinut hidastaa, saati pysähtyä naisen vierelle. Niinpä hän jatkoi eteenpäin ja pysähtyi uloskäynnin luo odottamaan. Hän ei ollut varma, miksi jäi siihen. Kai hän vain halusi nähdä naisen juuri sinä päivänä, kun oli tehnyt siirtonsa. Hän halusi muistuttaa itseään siitä, että se oli totta, että nainen oli oikeasti olemassa, vaikka mikään ei ollutkaan mennyt suunnitelmien mukaan.

Kun Daniel myöhemmin kertoi Lorenzolle aamusta, hän jätti sanomatta, että oli odottanut naista uloskäynnillä. Mitä hän oikein puuhasi? Ei hän aikonut mennä juttelemaan. Naisilla oli oikeus elää elämäänsä ilman Danielia häiritsemässä. Daniel pudisti päätään. *Ota itseäsi niskasta kiinni*, hän sanoi itselleen ja suuntasi kohti toimistoa sydän kuuluvasti, nopeasti ja epäsäännöllisesti rinnassa hakaten.

Hän oli munannut koko homman.

Hän tunsu olonsa surkeaksi.

Nainen ei ollut nähnyt etsintäkuulutusta.

Koko ele meni täysin hukkaan.

Helvetin idiootti, Daniel mutisi itsekseen. Hän ei tiennyt, että Nadia oli pysähtynyt laiturilla juuri siksi, että oli nähnyt Danielin ilmoituksen.

ETSINTÄKUULUTUS

Sinä Northern Linen metrolinjalla kulkeva uskomattoman söpö vaaleaverikkö, jolla on kahvitahroja mekossa. Nouset kyytiin Angelin asemalta puoli kahdeksalta, aina liukuportaita lähimpänä olevasta ovesta ja aina kiireessä. Minä seison vaunun ovien vieressä ja toivon, ettet nuku tänään pommiin. Mennäänkö joskus lasilliselle?

”Uudenlainen, fiksu ja moderni romanttinen komedia. Jäin täysin koukkuun.”

BETH O'LEARY

9 789520 439255

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3925-5

Kansi: Emmi Kyytsönen